

РЕШЕНИЕ

№ 139

гр. Варна, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Мирела Огн. Кацарска

като разгледа докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско дело № 20233100500261 по описа за 2023 година

Производството по делото е по Глава 39 от ГПК, с правно основание чл.435 ал.2 от същия, и е образувано по жалба от В. П. Б., чрез адв.М. против Разпределение от 30.11.2022 година и Постановление за разноси от 21.11.2022 година, изменено с Постановление от 30.11.2022 година.

В жалбата се излага, че двата атакувани акта са незаконосъобразни и не почиват на наличните по делото доказателства.Излага се още, че ЧСИ незаконосъобразно е начислил такса по т.26 върху изпратената от ВКС сума, служеща като гаранция; твърди се, че по този повод липсват извършени от ЧСИ действия, които да обусловят събирането на тази такса и настояването ВОС да отмени Разпределението от 30.11.2022 година.

Втората жалба с Вх.№ 20 896 от 14.12.2022 година практически има същото съдържание като първата от представените по делото жалби, но с допълнение, че липсва конкретизация в Постановлението за разноси от 30.11.2022 година и само на това основание то следва да бъде отменено.

По делото не е постъпил отговор от Взыскателя.

За да се произнесе по спора, след като се запозна с материалите по делото и застъпените от страните становища, ВОС намери за установено следното:

Изпълнителното производство е образувано под № 955/2022 година, по описа на ЧСИ Станимира Данова, след прекратено изп.д. № 652/2021г. по описа на същия ЧСИ, по молба на И. А. А. от 07.09.2022г. въз основа на Изпълнителен лист 10.08.2021г., издаден по в.гр.д. № 255/2021г. по описа на Апелативен съд - Варна, част от вземането по който е погасена по прекратеното изп.д., за принудително събиране на ½ от дължимите суми по

ИЛ, изпълнението на въззивното решение за която част е било спряно с определение от 09.08.2021г. по ч.к.гр.д. № 2989/2021г. на ВКС.

В приложения по делото ИЛ е удостоверено правото му на принудително изпълнение на парично задължение на вискателя срещу В. П. Б. в размер на 149 900.79 лева, ведно със законна лихва върху главницата от 100 008 лева от 25.09.2020 до окончателното ѝ плащане, както и сумата от 18 310.98 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 94 711.95 лева, за времето от 31.10.2018г. до 25.09.2020г.

Съгласно направеното на гърба на ИЛ отбелязване с Протокол от 29.06.2022г. на ЧСИ Станимира Данова, изп.д. № 652/2021г. е прекратено на основание чл. 433, ал. 2 от ГПК, като платените на вискателя по ИЛ суми са 5037.96 лв. на 28.06.2022г., 74 666.87 лв. и 6500 лв. на 30.11.2022г. В молбата си вискателят посочил, че с определение от 01.09.2022г. на ВКС по гр.д. 3 № 4388/2021г. касационно обжалване на решението по гр.д. № 255/2021г. на ВАпС не е допуснато, поради което спиране на изпълнението на въззивното решение е отпаднало, като желае да се удовлетвори от сумата внесена от длъжника като обезпечение по ч.к.гр.д. № 2989/2021г. на ВКС. Отправил искане в тази връзка за налагане на заповор върху сумата по гаранцията, както и изискване на плащането от ВКС по изп.д.; както и за остатъка от дълга, изпълнението да се насочи върху сметките на длъжника в банката, от която са постъпили плащания по прекратеното изп.д., като се наложи заповор върху същите.

На 24.11.2022 година по сметка на ЧСИ от ВКС на Р България е постъпила сумата от 84 105.40 лева , представляваща внесена сума по касационното производство.

С разпореждане от 07.09.2022 година ЧСИ постановил образуване на изп.д. за $\frac{1}{2}$ от сумите, като разпоредил да се изиска от ВКС плащане на сумата по гаранцията по сметка на ЧСИ. С молба от 04.10.2022г. вискателят сезирал ЧСИ с искане за пристъпване към изпълнение и въз основа на ИЛ, издаден по гр.д. № 2747/2020г., с който В. Б. е осъден да заплати на И. А. сумата от 11 685.57 лв. и 5000 лв. – разноси в съдебни производства. С разпореждане ЧСИ присъединил вземането по този ИЛ към образуваното изп.д., като по искане на вискателя разпоредил да се наложи заповор върху банковите сметки на длъжника открити в Алианц Банк АД и Инвестбанк АД.

С молба от 17.10.2022 година длъжникът Б. е уведомил ЧСИ, че е погасил задължението си за разноси в размер на 16685.57 лв. по присъединения ИЛ още на 14.09.2022г., преди снабдяване на вискателя с ИЛ, чрез банков превод по сметка на вискателя, за което представил платежно нареждане на л. 47 от делото.

По искане на длъжника, с постановление от 01.11.2022г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 от ГПК изп.д. е прекратено само по ИЛ от 20.09.2022г. по гр.д. № 2747/2020г. по описа на ВОС.

Виждането на ВОС е следното:

На първо място, противно на разбиранията на ЧСИ, ВОС приема, че жалбата / жалбите против Протокола за разпределение от 30.11.2022 година

се явяват допустими, предвид обстоятелството, че на обжалване подлежи всеки акт съдебния изпълнител, в който се определя размера на задължението на длъжника за разносните по изпълнението. Съгласно чл. 79, ал. 1 от ГПК, разносните по изпълнението са за сметка на длъжника с изключение на случаите, когато делото се прекрати съгласно чл. 433 от ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство или изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда. Следователно таксата по т.26 подлежи на самостоятелно обжалване, и по съществото си представлява разноси, възлагани върху Длъжника.

Запознавайки се с жалбите в тази насока, съдът приема също така, че извършвайки Разпределението с протокол от 30.11.2022 година, ЧСИ не е допуснал нарушение на съдо – производствените правила, каквото е виждането на Длъжника. Съгласно разпоредбата на чл.460 ГПК, ако събраната по изпълнителното дело сума е недостатъчна за удовлетворяване на всички вискатели, съдебният изпълнител извършва разпределение, като най-напред отделя суми за изплащане на вземанията, които се ползват с право на предпочтително удовлетворение, а остатъкът се разпределя между другите вземания по съразмерност. От това следва, че разпределението предпоставя няколко вискатели по същото изпълнителното производство и недостатъчност на сумата, постъпила от изпълнението, за цялостното удовлетворяване на всички вискатели. С постановлението за разпределение съдебният изпълнител определя кои притезания подлежат на удовлетворяване, какъв е редът за удовлетворяването им, като взема предвид разпоредбата на чл.136 ЗЗД и особените закони, предвиждащи привилегировано удовлетворяване на известни притезания, и каква сума се полага за пълно или частично изплащане на всяко едно от тях. От сумата, подлежаща на разпределение, той следва да отдели необходимото за пълното удовлетворяване на притезанието, което е първо по реда на привилегиите и ако остане свободна сума, тя се отделя за притезанието, което е следващо по реда на привилегиите и така до изчерпване на всички привилегировани притезания. При недостатъчност на сумата, удовлетворяват се само първите по ред притезания, а другите привилегировани и хирографарни притезания остават изобщо неудовлетворени. Изготвеното разпределение се предявява от съдебния изпълнител на длъжника и на всички вискатели /първоначален и присъединени/ в канцеларията на съдебния изпълнител на определен ден, за който се призовават посочените лица, като целта е те да се запознаят със съдържанието на разпределението за да могат да обжалват, ако смятат, че то накърнява техните права. В случая обаче Вискателя е един, а няма и присъединени други. Ням спор между страните, че самия Длъжник се е запознал с запознал със самото разпределение против, което е насочена и жалбата му, основно досежно определянето на таксата по т.26 от ТЗЧСИ.

По този повод съдът намира за необходимо да укаже следното:

В съответствие с чл.79 от ГПК, разносните по изпълнението са за сметка на длъжника с изключение на случаите, когато делото се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на

изпълнителното производство или изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда. Изключение от този принцип се съдържа в чл. 53, ал. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, съгласно който текст държавният съдебен изпълнител /ДСИ/ не събира такса върху сумата, която длъжникът е погасил в срока за доброволно изпълнение. В случаите обаче, когато изпълнението се извършва от частен съдебен изпълнител /ЧСИ/, длъжникът дължи такса дори и при плащане в срока за доброволно изпълнение. Таксата върху събраната сума за изпълнение на парично вземане по чл. 26 от Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители, по общото правило на чл. 79, ал. 1 ГПК е за сметка на длъжника, платил след започване на изпълнението, независимо дали е извършил плащането пряко на вискателя или сумата е постъпила по изпълнителното дело. Съобразно ТР № 2 / 2015 година на ВКС на Р България, ако вискателят не е внесъл авансово дължима такса, частният съдебен изпълнител я събира от длъжника съгласно чл. 79, ал. 2 ГПК, когато длъжникът отговаря за тази такса. Съдът счита, че таксата по т. 26 ТРЗЧСИ се дължи и е следвало да бъде заплатена от жалбоподателя, съгласно принципното положение, установено в чл. 79 от ГПК. Доводите на жалбоподателя, че сумата е била преведена от ВКС на Р България и е че всъщност ЧСДИ не е извършил каквито й да било действия, които да оправдаят събирането на таксата по т. 26, са неправилни и не почиват на установеното по делото. Това е така, по простата причина, че именно ЧСИ е изискал сумата от ВКС и че на база на определение на ВКС тя е постъпила по сметка на ЧСИ, от където е била разпределена. Следователно върху нея следва да се събере такса и правилно, включително като размер, тя е била определена.

По отношение на жалбата против Постановление за разноси от 21.11.2022 година:

Съобразно ТР № 2 / 2015 година на ВКС на Р България, ако вискателят не е внесъл авансово дължима такса, частният съдебен изпълнител я събира от длъжника съгласно чл. 79, ал. 2 ГПК, когато длъжникът отговаря за тази такса. По този повод в същото, цитирано по – горе ТР № 2 т. 11 е ясно указано, че таксите по изпълнението имат различно значение при осъществяването на изпълнението от държавен или от частен съдебен изпълнител. Техният размер трябва да е еднакъв, за да бъдат третираны равно както вискателите, така и длъжниците, но техният правен режим се различава съществено, което води до известни различия в правната им уредба. Различията произтичат главно от това, че дължимите на държавния съдебен изпълнител такси са публични вземания, а държавният съдебен изпълнител - орган, който определя и събира таксите, докато дължимите на частния съдебен изпълнител такси са частно вземане за възнаграждение за положен труд, а частният съдебен изпълнител - кредитор. Таксите по изпълнението се дължат от вискателя и се събират авансово, както от държавния съдебен изпълнител (чл. 73, ал. 3 ГПК), така и от частния съдебен изпълнител (чл. 80 ЗЧСИ). Предварителното внасяне на таксите от вискателя няма значение за законосъобразността на извършените

от частния съдебен изпълнител изпълнителни действия, тъй като съгласно чл. 433, ал. 1, т. 6 ГПК съдебният изпълнител прекратява изпълнителното производство, когато не са заплатени дължимите авансово такси и разноски по изпълнението, но извършените въпреки това изпълнителни действия не са порочни, не подлежат на обжалване на това основание и не може да бъдат отменени по жалба срещу тях. Прекратяването на производството поради невнасяне на дължимите от вискателя авансови такси и разноски е правна възможност, а в чл. 79, ал. 2 ГПК изрично е уредена другата възможност: когато таксите по изпълнението не са внесени от вискателя, те да бъдат събрани от длъжника. Изрично е уредена в чл. 79, ал. 3 ЗЧСИ и процесуалната възможност за несъбраните такси частният съдебен изпълнител да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410, ал. 1 ГПК срещу вискателя.

От друга страна обаче точното определяне, начисляване и събиране на дължимите такси за отделните изпълнителни действия съобразно тарифа по чл. 78, ал. 2 ЗЧСИ е задължение на частния съдебен изпълнител. Неизпълнението на тези задължения представлява несъответствие между правно дължимото и фактическото поведение, т. е. налице е противоправно поведение. По силата на изрични законови разпоредби таксите по изпълнението се дължат от вискателя и по правило се събират авансово, като по изключение разпоредбата на чл. 79, ал. 3 ЗЧСИ допуска дължимата от вискателя такса да бъде събрана впоследствие по реда на чл. 410, ал. 1 ГПК.

В случая се атакува Постановлението за разноски от 21.11.2022 година, изменено с Постановление за редуциране на разноски от 30.11.2022 година, както следва:

Т.4 – сумата от 24 лева – изпращане по пощата на призовка, препис от жалба, уведомление и други книжа.

Т.5 – сумата от 48 лева - 2 броя изготвяне и връчване от страна на ЧСИ на покана, призовка, препис от жалба и книжа.

Т.31 сумата от 3.40 лева за пощенски разходи.

С Постановлението за редуциране на разноските от **30.11.2022 година** тези разноски са претърпели корекция, като т.4 е била редуцирана на сумата от 12 лева / а не 24 лева/; т.31е била редуцирана, като сумата от 1.70 е била възложена върху Вискателя, а не върху Длъжника ; т.5 не е претърпяла промени, а т.9 указва, че върху Длъжника следва да се събере сумата от 36 лева, а не 54 лева.

Съдът приема, че ЧСИ е осъществил действия и е възложил такси, които имат своето основание, не единствено в закона, но те са видни и от материалите по делото. На първо място с фактура № 40610 от 27.10.2022 година е посочено, че по т.5 са били изпратени 2 броя преписи, всеки от които е оценен за сумата от 20 лева, или общо 40 лева, а с ДДС тази сума става 48 лева, т.е. точно толкова, колкото са били и възложени.

Сумата по т.4 е била редуцирана на 12 лева, като е било съобразено, че Длъжника не разполага със сметка в Банка „Алианц“.

Редуцирана е била и сметката по т.31 - 1.70 лева за пощенски разходи е възложена върху Вискателя, а не върху Длъжника.Следователно оплакванията, отразени в жалбата не намират основание и опора в представените по делото материали.Следва да се имат предвид онези разноси, които са насочени към осъществяване на вземането, а не разноските въобще.Именно това е съобrazили ЧСИ, като ги е редуцирал.

Установено още и не се спори, че към 12.01.2023 година размера на задължението е 15 569.63 лева, т.е. всички последващи действия, насочени към реализиране на плащането, т.е. погасяване на задължението следва да се определят като законосъобразни.Или, с други думи определянето на запори върху сметките на Длъжника открити в различни Банки, не може да се окачестви като неоснователно и/ или незаконосъобразно по простата причина, че те целят гарантиране на вземането, какъвто е основния принцип в изпълнителния процес.

С оглед изложеното, ВОС,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ Жалба Вх.№ 20 375 от 05.12.2022 година и Жалба Вх.№ 20896 от 14.12.2022 година на В. П. Б., ЕГН *****, чрез адв.М. /ВАК/ против Разпределение от 30.11.2022 година и Постановление за разноси от 21.11.2022 година, изменено с Постановление за разноси от 30.11.2022 година.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____